

—Hi ha cap voluntari per treure
el Trasto a passejar? —va dir la mama.

—Quin pal! —van exclamar
la Clara i el Martí.

La mama hi va insistir molt.
El Trasto també.
Així doncs, el Martí i la Clara
van haver de fer-los cas.

Ara bé, només una passejada
de cinc minuts...

Però el Trasto tenia ànima d'explorador.
Volia descobrir nous arbres, nous parcs,
nous països i nous continents. Sense
pensar-s'ho dues vegades,
es va alliberar de la corretja.

I així va començar

el viatge impossible.

Primer, van trobar
una moneda a terra.

Just al davant hi havia
una botiga de lllaminadures.
Oh, caram!
Quina sort!

—Bona tarda —va bordar el Trasto.
—Volem un xiclet —va dir el Martí.
—Esteu de sort. Només me'n queda
un —va respondre la botiguera—.
Tot i que és un xiclet...

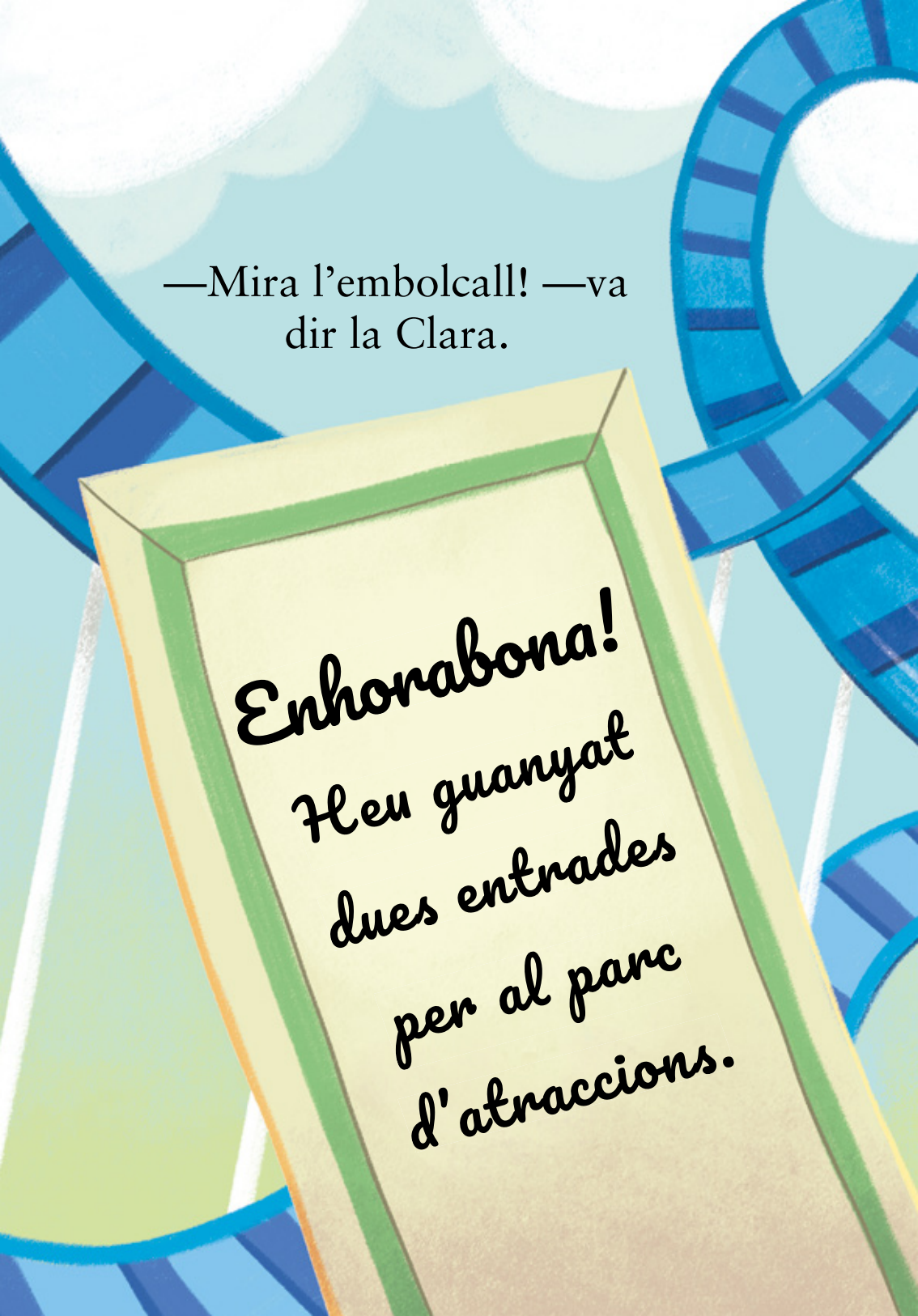

...amb gust de coliflor!
Ecs!

Però un xiclet és un xiclet,
i el van comprar de totes maneres.
El van partir en tres i el van
mastegar una bona estona.

—Mira l'embolcall! —va
dir la Clara.

Enhorabona!
Heu guanyat
dues entrades
per al parc
d'atraccions.

A aquella hora el parc d'atraccions
estava mig buit. Van pujar quinze
vegades a les muntanyes russes.

